

TITO ELNÖK BESZÉDE AZ EL NEM KÖTELEZETTEK HAVANNAI CSÜCSÉRTEKEZLETÉN

Elnök úr, kedves barátaim!

Nagy meglepéssel tölt el, hogy a szuverén országok vezetőinek ehhez az eminens gyülekezetéhez intézhetem szavaimat, azon országok vezetőihez, akiket az el nem kötelezett politika eredeti elveinek és célkitűzéseinek megvalósításáért, a békéért, a függetlenségért és egyenrangúságért, az új nemzetközi politikai és gazdasági viszonyokért vívott közös küzdelem fűz össze. Itt vannak közöttünk — egyenlőként az egyenlők között — a felszabadító mozgalmak vezetői is, akik — meg vagyok győződve róla — hamarosan valóra váltják majd népüknek a szabadságra és függetlenségre való törvényes jogait.

Engedjék meg, hogy a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaság küldöttsége és a magam nevében köszönetet mondjak Kuba kormányának és Fidel Castro elnöknek mind a szívélyes vendéglátásért, mind pedig a hatodik értekezlet megtartásának előkészítéséért. Jugoszlávia népei őszintén rokonszenveznek Kuba baráti népével, nagyra becsülik a szabadságért és hazája átformálásáért vívott harc során elért eredményeit.

Jó alkalom ez, hogy elismeréssel adózzak Srí Lankának és elnökének, Jayewardénének, mert Srí Lanka és államfője az elnöklői szerepben nagymértékben hozzájárult az elnemkötelezettség politikájának további érvényesüléséhez és következetes alkalmazásához.

Szükségesnek tartom kinyilvánítani meglepédesemet azért is, hogy az el nem kötelezett országok Latin-Amerika földjén első ízben tartják csücsértekezletüket. Nagyra becsüljük e kontinens népeinek harcát a szabadságért és függetlenségért, a politikai és gazdasági érvényesülésért, valamint hozzájárulásukat a világ kultúrájához és civilizációjához.

Nagy örömmel köszöntöm körünkben mozgalmunk új tagjait: Bolíviát, Grenedát, Iránt, Nicaraguát, Pakisztánt, Suriname-ot, a Zimbabwei Hazafias Frontot és másokat.

Maga az a tény, hogy összejövetelünkön több mint száz ország képviselői vannak jelen — márpedig ez az emberiség kétharmada — igazol-

ja az el nem kötelezett politika történelmi értékét, s azt a sikeres utat, amelyet mozgalmunk az 1961. évi belgrádi értekezlet óta mostanáig megtett.

Mi már akkor is azt tartottuk szem előtt — s ezt a belgrádi nyilatkozatban is megfogalmazzuk —, hogy „a dominancián alapuló régi rendszert a jólét irányába mutató szabadság, egyenlőség és társadalmi igazság alapjaira támaszkodó új rendszerrel cseréljük fel”. Az a történelmi dokumentum magában foglalta az elnemkötelezettség elveit és célkitűzéseit, tartós törekvéseinket és elképzeléseinket, egyszersmind eltökéltségünket, hogy az elnemkötelezettség politikája és mozgalma a világ-csemények független, tömbön kívüli tényezője lesz.

Az elnemkötelezettség megalapítását idézve elmondhatom, hogy akkor is — akárcsak a mai napon — az a felismerés vezérelt bennünket, hogy a nemzeti, politikai és gazdasági emancipációért folyó küzdelem elkerülhetetlen. A hidegháború, amely azzal fenyegetett, hogy kiterjed az egész világra, és kérdésessé teszi a világ létét, kézzelfogható bizonyosságát adta annak, hogy a tömbpolitika szöges ellentétben áll az emberiség érdekeivel és törekvéseivel.

Mi sohasem egyenlítettük ki a tömböket, sem keletkezési sorrendjük, sem pedig egyéb sajátosságuk szerint, de kezdettől fogva következetesen ellene vagyunk a tömbpolitikának, az idegen dominanciának, a politikai és gazdasági egyeduralomnak; következetesen küzdünk minden ország szabadságra, függetlenségre és önálló fejlődésre való jogáért. Sohasem váltunk senkinek a transzmissziójává vagy tartalékává, mert ez nem egyeztethető össze az elnemkötelezettség politikájával.

Az új korszak hírnökeként megszülető el nem kötelezett politika ma már jelentős erővé fejlődött a világ békéjéért és stabilitásáért, az új nemzetközi politikai és gazdasági viszonyok kialakításáért folyó küzdelemben. Ma már világos — főként, ha visszagondolunk az elnemkötelezettség létrejöttét megelőző időkre —, hogy mozgalmunk bármiféle gyengítése és szerepének háttérbe szorítása óhatatlanul a nemzetközi viszonyok összességének destabilizálását vonná maga után. Ezt egyébként mind gyakrabban ismerik el a világ számos olyan tényezői is, amelyek nem tartoznak mozgalmunkhoz.

Eddigi tevékenységünk igazán sikeres volt.

Az elmúlt két évtizedben tartós értékként érvényt szereztünk az elnemkötelezettség eredeti elveinek és célkitűzéseinek.

Határozottan küzdöttünk a világ békéjéért, biztonságáért és szabadságáért.

Elősegítettük a gyarmatellenes forradalom eredményes kibontakozását és sikeres kimenetelét.

Szentesíthettük az aktív és békés koegzisztencia elveit és határozottan munkálkodtunk alkalmazásukon.

Szembehelyezkedtünk az erőpolitika és az idegen beavatkozás minden megnyilvánulási formájával.

Hosszú távra szóló akciókat indítottunk az új nemzetközi gazdasági rendszer megteremtése céljából.

Hozzájárultunk az Egyesült Nemzetek Szervezetének egyetemességéhez, szerepének és jelentőségének fokozásához.

Figyelemre méltó intézkedéseket tettünk a leszerelési probléma megvitatása érdekében.

Határozott harcot indítottunk a dekolonizációért, a technológia, a tájékoztatás és általában a kultúra terén.

Mindennek köszönhetőleg az elnemkötelezettség politikája a leghaladóbb erőként érvényesült világméretben, amely ledönti a fennálló igazságtalan nemzetközi viszonyok tartópilléreit, s megteremti az igazság, az egyenrangúság és az általános haladás előfeltételeit.

Egyszóval, a belgrádi értekezlet óta eltelt idő arra a megállapításra jogosít bennünket, hogy a világ az elnemkötelezettség politikája nélkül merőben más képet nyújtana, ha ugyan nem következett volna be már a legrosszabb is. A totális tömegmegosztottság irányzata és a hidegháború további szítása tulajdonképpen óhatatlanul a katasztrófa szélére sodort volna bennünket.

Igaz, a jelenkori nemzetközi viszonyokat beárnyékoló problémák sem kicsinyek és egyszerűek.

A világméretű háborús összecsapás veszélye ma kétségkívül kisebb, mint volt. A valódi békétől azonban még mindig távol vagyunk, mert ez a mai béke se nem egyetemes, se nem stabil. Válságok és összeütközések rázkódtatják meg szüntelenül. A békét ássa alá a fegyverkezési hajszák, az erőszak alkalmazása, az iparilag fejlett államok és a fejlődő országok közötti szakadék elmélyülése, a nemzetközi politikai és gazdasági viszonyokban fennálló egyenlőtlenség.

Világbiztonságról, békéről és stabilitásról szó sem lehet a nemzetközi gazdasági viszonyok gyökeres átalakítása nélkül, amíg a fejlődő országok hátrányos megkülönböztetésnek és egyenlőtlenségnek vannak kitéve. Az ember rendelkezésére álló jelenlegi anyagi lehetőségek ahelyett, hogy mindenki jólétét és harmonikus fejlődést szolgálnák, önnön ellentétükbe csapnak át. Az egyenlőtlen gazdasági viszonyok pedig az újabb kieleződések és összeütközések mind veszélyesebb forrásává válnak.

Sajnálattal állapítjuk meg, hogy Dél-Afrikában, az imperialista erők támogatásával, továbbra is makacsul tartja magát a kolonializmus és rasszizmus. Teszik pedig ezt abban a világban, amelyben egyetemesen elfogadták az emberi jogok és az alapvető szabadságok tiszteletben tartásának elvét. Föltesszük azonban a kérdést: Vajon hogyan lehet érvényt szerezni az emberi jogoknak, amikor egész népeket és nemzeteket fosztanak meg alapvető jogaiktól?

Zimbabwe, Namíbia és Azénia népei, valamint törvényes képviselőjük: a Hazafias Front, a SWAPO és az Afrikai Nemzeti kongresszus, valamint a frontországok teljes mérvű támogatásunkra számíthatnak arra irányuló jogos és elszánt harcukban, hogy kivívják szabadságukat és füg-

getlenségüket. Mindent meg kell tennünk, hogy a kolonializmus mielőbb a múlt emléke legyen.

A Közel-Keleten Izrael makacsul folytatja agresszióját és az arab országok területének megszállását. Ezzel fittyet hány az ENSZ-alapokmányban meghatározott nemzetközi jogrendnek. Évek óta akadályozza a palesztinok törvényes jogainak érvényesítését, holott a közel-keleti válság homlokterében éppen a palesztin kérdés áll. E probléma rendezése nélkül nincs igazságos béke, nincs tartós biztonság e térségben, sőt tágabb viszonylatban sem. Ha reálisan felmérjük a helyzetet, akkor nyíltan kimondhatjuk, hogy a külön utak nem vezetnek célra.

Az átfogó és igazságos megoldásból minden érdekelt félnek egyenjogúan ki kell vennie a részét, beleértve a Palesztin Felszabadítási Szervezetet is. E megoldással szavatolni kell azt is, hogy Izrael maradéktalanul kiüríti a megszállt arab területeket, és azt is, hogy valóra válik Palesztina arab népének függetlenségre és tulajdon államra való joga. Ez az egyetlen út, amely a térség valamennyi országának békéjéhez, biztonságos határainak a megteremtéséhez vezet. S ezt a megoldást, véleményem szerint, mindenekelőtt az Egyesült Nemzetek Szervezetében kell keresni.

Mélységesen aggódunk a délkelet-ázsiai válság miatt is, hogy fegyveres összeütközések törtek ki és erőszakkal próbálták megoldani a viszályokat. Mindez kérdésessé teszi a térségben élő népek biztonságát és függetlenségét, és nagyobb méretű összeütközések veszélyével fenyeget.

Azzal pedig semmiképpen sem békélhetünk meg, hogy katonai beavatkozással idegen akarat alá kényszerítik a népeket. Ez homlokegyenest ellenkezik az Egyesült Nemzetek Alapokmányának és az elnemkötelezettség politikájának elveivel. A válságból éppen ezért abban látjuk a kiutat, hogy minden idegen csapatot kivonnak más országok területéről, és tiszteletben tartják a térségben levő valamennyi ország függetlenségét, biztonságát és békés fejlődését.

Ezek az elvek, ezek a hozzáállások határozzák meg a világ többi válsággócáival kapcsolatos álláspontjainkat is, amilyen például Ciprus, Korea, Nyugat-Szahara stb.

Az el nem kötelezett országok nagy jelentőséget tulajdonítanak a nemzetközi viszonyokban tapasztalható feszültség enyhülési folyamatának, mert tulajdon érdeküket is benne látják. Az enyhülési folyamat azonban nem kiegyensúlyozott, ráadásul nagy megpróbáltatásoknak van kitéve. Mi több gyakran meg is torpan. Legnagyobb fogyatékosága, hogy a tömbérdek még mindig korlátok közé szorítják. Ez pedig beláthatatlan következményekkel, egy újabb konfrontálódás veszélyével járhat. Az enyhülési politika senkinek sem szolgálhat támasztékul ahhoz, hogy nyomást gyakoroljon más országokra. Az enyhülési politikát semmi áron sem szabad kívülálló országok kárára gyakorolni.

A mai egységes világban, amelynek békéje is oszthatatlan, egyetemesé kell tenni az enyhülést is. Ez azt jelenti, hogy az enyhülési folyamat-

ban egyenrangúan kell részt vennie minden országnak — a legnagyobbaknak és a legkisebbeknek is —, hogy a folyamatot ki kell terjeszteni a világ minden térségére, a nemzetközi viszonyok és a fejlődés valamennyi központi kérdésre. S éppen ebben rejlenek az elnemkötelezettség politikájának nagy lehetőségei és feladatai.

Az enyhülési folyamatban persze, a nagyhatalmakra is nagy szerep és felelősség hárul. Rendezniük kell kapcsolataikat és csökkenteni a közöttük és a tömbök között fennálló versengés és konfrontálódás veszélyét.

Jól emlékszem arra, hogy Nehruval, Nasszerral, Sukarnóval és Nkrumahhal az ENSZ-közgyűlés 1960. évi jubileumi ülészakán azt kezdeményeztük, hogy a két nagyhatalom konfrontálódás helyett bocsátkozzon tárgyalásokba a feszültség enyhítése érdekében. Ezzel világosan tudtukra adtuk, hogy kapcsolataik — amelyeknek következményei másokat is érintenek — nem csupán rájuk tartoznak. Kimondtuk, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezete az a hely, ahol a jelenkor valamennyi lényeges problémáját meg kell vitatni. S ez ma is időszerű. Véleményem szerint az el nem kötelezettek mozgalmának okvetlenül szorgalmaznia kell, hogy a közgyűlés rendszeresen tárgyalja meg a nemzetközi feszültség enyhülésével kapcsolatos kérdéseket és intézkedjék az enyhülési folyamat előremozdítása érdekében.

Az enyhülés fokozódása és a nemzetközi viszonyok demokratizálása nélkül el sem képzelhető a világ nagyobb biztonsága. A pozitív irányú fejlődés pedig nem indulhat meg, ha nem tesznek intézkedéseket a bizalom fokozásáért és nem kezdik meg az általános és teljes leszerelést.

A fegyverkezési hajszá ugyancsak aggaszt bennünket. A Szovjetunió és az Egyesült Államok stratégiai fegyverkorlátozásról szóló megállapodását, a SALT—2 egyezményt abban a reményben köszöntöttük, hogy serkentőleg hat a tényleges leszerelést szolgáló intézkedésekre. Igen fontos az, hogy mozgalmunk kezdeményezésére összehívták az ENSZ-közgyűlés rendkívüli leszerelési ülészakát. Mindent meg kell tennünk azért, hogy a szóban forgó ülészak javaslatai és határozatai következetesen valóra is váljanak.

Az európai enyhülési folyamat, a helsinki értekezlet jóvoltából, bizonyos eredményekkel járt. Mindennek persze tágabb jelentősége is van, mert éppen az európai súrlódások tették kérdéssé a világ békéjét. Köntörfalazás nélkül ki kell azonban mondanunk, hogy Európa nem élhet békében és biztonságban, ha nem szavatolják az egész világ békéjét és biztonságát.

Örömmel nyugtázzuk, hogy az itt is jelen levő európai el nem kötelezett és semleges országok kimagasló szerepet töltenek be az európai együttműködés és biztonság erősítésében és a tömbökre osztottság kiküszöbölésének szorgalmazói az európai kontinensen.

Európa és a világ békéjének és biztonságának megszilárdítása szempontjából jelentős szerepe van a Földközi-tenger térségének. A helsinki

záróokmány rendelkezéseinek és az el nem kötelezett országok colombói ötödik csúcsertekezletén jóváhagyott nyilatkozat szellemében valamennyi földközi-tengeri országnak egyenrangúan kell munkálkodnia azon, hogy a mediterrán térség a béke és az együttműködés övezetévé váljon. A béke és a biztonság övezeteit kell létrehozni világszerte, de főként a világ érzékeny pontjain; véleményünk szerint ezek azok az intézkedések, amelyek a tömbök és a nagyhatalmak versengési területének csökkenését credményezhetik. Ennek érdekében támogatjuk azokat az erőfeszítéseket is, hogy hasonló övezetek létesüljenek az Indiai-óceán térségében, Dél-Amerikában és másutt.

Elnök úr!

Az új nemzetközi gazdasági rendszer megteremtése az egyedüli útja és módja annak, hogy áthidaljuk a heveny fejlődési problémákat és az egész világ gazdaságra kiterjedő válságot. Ez nemcsak egy országcsoporthoz érdeket szolgálja, hanem az egész világot.

A vezető ipari hatalmak és más fejlett országok még mindig nem akarják ezt megérteni. Ellenállást tanúsítanak a fennálló viszonyok megváltoztatásával szemben. Az UNCTAD ötödik ülészakán egyes fejlett országok még az Egyesült Nemzetek Szervezetében közösen megszavazott határozatokat sem tartották tiszteletben. Ugyanakkor egyre kifejezettebb a legfejlettebb országok arra irányuló törekvése, hogy tulajdon érdekeik védelmében zárt körben rendezzék az egész nemzetközi közösség létfontosságú problémáit. Arra törekednek, hogy megosszák az el nem kötelezett és más fejlődő országokat. Nyomást gyakorolnak, visszaélnek egyes fejlődő országok — főként a fejletlenek — súlyos nehézségeivel.

Ilyen körlmények között még következetesebben és állhatatosabban kell küzdenünk problémáink megoldásáért. Kiindulópontként pedig, amely meggyőződésem szerint, ugyanazt az elképzelést kell vennünk, amelyet az algíri és colombói csúcsertekezleten dolgoztunk ki.

A szóban forgó koncepció valóra váltása szempontjából rendkívüli jelentősége van az el nem kötelezettek és minden más fejlődő ország egymás közti együttműködésének. Legfőbb gazdasági érdeke és egyik legfontosabb politikai feladata ez egész mozgalmunknak. Nekünk hatalmas anyagi lehetőségeink vannak, amelyeket egyesült erővel külön-külön minden ország és együttvéve valamennyiünk fejlődésének szolgálatába állíthatjuk. Lehetőséget nyújt ez majd nekünk arra is, hogy sikeresebben tárgyaljunk a fejlett országokkal az új nemzetközi gazdasági rendszer kialakításáról.

Ezzel összefüggésben megkülönböztetett figyelmet kell fordítanunk a mind súlyosabbá váló energiaproblémára. Be fog bizonyosodni — meg vagyok győződve erről —, hogy vannak közös érdekeink. Bizonyos esetekben az intenzív pénzügyi, beruházási vagy hasonló együttműködés formájában található meg a megoldás. A legkevésbé fejletteknek pedig segítséget kell nyújtanunk az olajár, a korszerű technológia és az ipari

termékek árának folytonos emelkedése miatt. Kedvezőnek tartunk néhány ilyen irányú kezdeményezést, beható tárgyalásokat kell folytatnunk, hogy általánosan elfogadható megoldásokra jussunk.

Az új nemzetközi gazdasági rendszerért folyó küzdelem szempontjából roppant nagy jelentősége van az ENSZ-közgyűlés küszöbönálló rendkívüli ülészakának, valamint a következő évtizedre vonatkozó nemzetközi fejlesztési stratégia jóváhagyásának. Célravezető lenne, ha a rendkívüli ülészakot a problematika jelentőségével összhangban álló politikai szinten tartanák meg. Okkal várjuk, hogy az összes fejlődő ország — függetlenül attól, hogy mely csoportosuláshoz tartozik — nagyobb politikai jóindulatot és hajlandóságot mutat majd arra, hogy hozzájárulását adja a saját és az általános érdekében.

Kedves barátaim!

A legutóbbi, colombói csúcsertekezlet óta eltelt időszakban az elnemi kötelezettség politikája erőteljesen érvényesült tovább. Ez annak eredménye, hogy a népek még határozottabban küzdenek a jobb és igazságosabb világért, mert meg vannak győződve róla, hogy csakis ilyen világban védhetik meg függetlenségüket és biztosíthatják gyorsabb iramú társadalmi fejlődésüket. Nem véletlen, hogy csaknem minden, függetlenségét elnyerő ország csatlakozott mozgalmunkhoz. Fontos körülmény az is, hogy egyes országok, megszabadulva a katonai szövetségekhez való kötődésüktől, s felmondva a területükön létesített támaszpontokat, lerázták magukról azokat a béklyókat, amelyek nem engedték meg nekik, hogy az elnemi kötelezettség politikáját válasszák, s ma már itt vannak sorainkban. Figyelmet érdemel az is, hogy az elnemi kötelezettség eszméjét egyre több demokratikus politikai mozgalom és párt választja Európában is, és másutt is.

De miközben politikánk mindinkább érvényesült, s mozgalmunk egyre jobban erősödött, különféle nehézségekkel találtuk szembe magunkat. Egyikük-másikuk a múlt hagyatéka, vagy pedig a különböző fejlődési feltételek következménye. Mások az idegen befolyásból és elütő irányvonalból adódnak, azzal a veszéllyel fenyegetve, hogy mozgalmunk megszlik.

Különösen aggasztóak az egyes el nem kötelezett országok közti összecsapások. Egy pillanatra sem téveszthetjük szem elől, hogy minden el nem kötelezett országok közötti összecsapás kitarja a kaput az idegen beavatkozás előtt. A szóban forgó összecsapások egyszersmind az új demokratikus nemzetközi viszonyok építését célzó erőfeszítéseink elé is akadályokat gördítenek. Ezek a viszályok nemcsak a közvetlenül érintett országokat érintik, hanem mindannyiunkat. Ezért az el nem kötelezett országok kötelesek alkalmas módon, megfelelő mechanizmusok útján támogatást nyújtani, még mielőtt a viszályok összecsapássá fajulnak, ha pedig ez mégis bekövetkezik, gyorsan meg kell lelteni a békés megoldást. Hiszen mi sem természetesebb, mint hogy az el nem kötelezett országok egymás közti kapcsolataikban megbecsüljék és következe-

tesen alkalmazzák azokat az elveket és kritériumokat, amelyekért nemzetközi síkon küzdenek. Ezek az elvek pedig az Egyesült Nemzetek Alapokmányának és az elnemi kötelezettség politikájának az alapelvei.

A nemzetközi viszonyok demokratizálásáért való küzdelmünk a mozgalmunkon belüli demokratikus viszonyok továbbfejlesztését is megköveteli. Annál inkább, mert mozgalmunk egyre gyarapodik, s mind nagyobb feladatok várnak ránk. Kötelességünk a demokratikus megbeszélés példájával járni elől. S éppen ezért az a feladat vár ránk, hogy új munkaformákat keressünk, a döntéshozatal és a közös tevékenység új formáit kutassuk fel.

Ezzel összefüggésben roppant fontosnak tartjuk a koordinációs bizottság munkamódját. A bizottságnak, mely egybehangolja tevékenységünket és kezdeményezéseket tesz, még eredményesebben kell működnie, kifejezésre juttatva egész mozgalmunk irányelveit. Különösen fontosnak tartjuk, hogy mozgalmunk valamennyi tagországá egyenrangúan kivegye részét az el nem kötelezett politikából. Ez pedig magában foglalja a konszenzusnak — az álláspont-egyeztetés és a döntéshozatal egyedül lehetséges módjának — az alkalmazását is.

Kedves elvtársak, kedves barátaim!

Az emberiség többségének legfelelősebb képviselőiként gyűltünk itt egybe. Új és nagy feladatok várnak ránk. Az egész világ figyelme ránk irányul. Mindez megköveteli tőlünk a kölcsönös megértést és megbecsülést, az egyenrangúságot, a különbségek kiküszöbölését szolgáló jóindulatot, a szolidaritás és a legmagasabb szintű felelősség átérzését.

Mozgalmunk a jelen kulcsfontosságú problémái: a béke, a biztonság, a fejlődés és az általános haladás kérdései felé fordul. Nemcsak az emberiség egy részének, hanem az egész emberiségnek a lényegbevágó érdekeit testesíti meg. S ezért történelmi felelőssége annál nagyobb. A felelősség egyformán nehezedik mindannyiunkra. Sohasem szabad szem elől tévesztenünk azt, ami közös, ami összefűz fennünket. Szembe kell szegülni mindennel, ami éket ver közénk és arra ad lehetőséget, hogy idegen érdekek hatoljanak be sorainkba.

Jelenleg tartós érdekünk és stratégiai célkitűzésünk, hogy tovább érvényesítsük az elnemi kötelezettség politikájának eredeti elveit, s fokozzuk az el nem kötelezett mozgalom szolidaritását, összetartását és cselekvőképességét. További útunkon ezek a megbízható irányjelzők. Csak ezeket követve tudunk hozzájárulni annak a világnak az építéséhez, amely felé törekszünk.

Ez vezérelt engem is, amikor rászántam magam erre a hosszú és fárasztó útra. Tisztában voltam a felelősséggel, amely a mozgalom egyik alapítójaként hárul rám, mert szilárd meggyőződésem, hogy nincs az az áldozat, amit ne vállalna az ember, ha olyan magaslatos célokról és nemes eszményekről van szó, amelyekért mozgalmunk küzd, és amelyek eléréséért a világ minden népe törekszik.

Meg vagyok győződve róla, hogy mostani értekezletünk a korábbiakhoz hasonlóan sikeres lesz, új erőt merítünk belőle és új szakasz kezdetét fogja jelezni az el nem kötelezett politika és mozgalom nemzetközi viszonyokban betöltött, mindannyiunk és az egész emberiség javát szolgáló szerepének erősödésében.